ἔχῃ αὐτὴ νὰ παίζῃ, νὰ γελᾷ μαζί του. Πάει καὶ πάλι ἡ μάννα, χτυπιέται ἔξω καὶ δέρνεται, τὸ ἴδιο.

Καὶ τώρα ἀκόμη δὲν ἔχασε τὴν ἐλπίδα καὶ πηγαίνει συχνὰ στὸ κάστρο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πάρῃ τὴν κόρη της. Καὶ πηγαίνει πάντα μὲ χαραῖς καὶ μὲ γέλοια, μὲ τραγούδια καὶ παιγνίδια τόσο γλυκά, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος γύρω, ὅλος ὁ κάμπος δὲν σείεται, δὲν ἀναδεύεται. Μὰ σὰν κουραστῇ ἡ ἄσκημη μάννα κτυπῶντας τοὺς τοίχους τοῦ κάστρου καὶ βραχνιάσῃ ἀπ' τοῖς φωναῖς καὶ τὸ κλάμα, θυμᾶται καὶ τἄλλα της παιδιὰ καὶ γυρίζει πίσω στὸ Σανταμέρι. Μὰ στὸ γύρισμά της δὲν εἶναι ἡ χαρούμενη μάννα ποὺ πάει νὰ πάρῃ τὸ παιδί της, παρὰ ὠργισμένη Νεράϊδα, σίρουνας δυνατὸς ποὺ στὸ διάβα του συνεπαίρνει ὅ,τι τύχῃ καὶ ἀκούεται στὸν ἄλλο κόσμο τὸ κλάμα της.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Κάποιος φίλος εἶπε πὼς τὸ «Ἔκθετο» τοῦ κ. Φυτίλη πάει νὰ γίνει νόμιμος παιδὶ τῆς Τέχνης.

— Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο, ἀφοῦ καὶ δικοί μας καὶ ξένοι λόγιοι δὲν παύουν νὰ λένε καλὰ λόγια γι' αὐτό.

— Ὁ κ. Ψυχάρης ἔγραψε: «Μπράβο του ὡς τόσο τοῦ Φυτίλη. Διάβασα τὸ «Ἔκθετο». Τὸ ρούφηξα τὸ δράμα τὸ σπαστάρι.σιό. Βράζει μέσα ζωή. Ἔχει φλέβα γιὰ τὸ θέατρο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἔχει καὶ ποίηση».

— Μὰ καὶ ὁ κ. Μωρεάς, ποὺ τόσο λίγο ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ δράματα, ἅμα διάβασε τὸ «Ἔκθετο» ἔγραψε σὲ κάποιο φίλο του, στὴν Πόλη, τἀκόλουθα:

— J'ai lu le drame de Mr Fitilis avec grand plaisir. C'est une oeuvre solide, tres emouvante et bien écrite».

— Τὸ «Ἔκθετο» πρέπει νὰ τὸ οἰσθετήσει καὶ κανένας καλὸς θίασος, ἡ «Ν. Σκηνὴ» νὰ ποῦμε, γιατὶ καθὼς καταλαβαίνουμε ὅλοι ποὺ τὸ διαβάσαμε, ἀπὸ τὴ σκηνὴ θὰ κάνει μεγαλύτερη ἐντύπωση.

— Στὰλο φύλλο θὰ δημοσιέψουμε τέσσαρα πέντε ἀνέκδοτα γράμματα τοῦ Καμπύση, σταλμένα στὸν φίλο μας κ. Ντίντριχ, ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς τὰ στείλει τώρα τελευταῖα ἀπὸ τὸ Βερολῖνο.

— Ὅσοι διαβάσανε τὰ γράμματά του πρὸς τὸν Πέτρο Βασιλικὸ ποὺ τὰ δημοσιεψαμε πέρσι («Νουμᾶς» ἀριθ. 30) φανταζουνται τί θάναι καὶ τὰ καινούρια γράμματα.

— Ὁ Καμπύσης μιλάει σ' αὐτὰ γιὰ τὴν τέχνη, μὰ καὶ γιὰ κάτι ἄλλο σπουδαιότερο, ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὴν περικοπὴ αὐτή:

— «...Μακαρισμένοι, ποὺ δὲν κατοικοῦν σ' ἀρχαίους τόπους! Μακαρισμένοι, κεῖνοι ποὺ κατοικοῦν τὴν Φοινίκη, ποὺ κατοικοῦν τὴν Αἴγυπτο, ποὺ κατοικοῦν τὴν Καρχηδόνα. Δὲν ἔχουν οὔτε προγόνους, οὔτε φίλους τῶν προγόνων τους! Ἂν τοὺς ἀγαπάει κανείς, ἀγαπάει τοὺς ἴδιους... Σᾶς ζουλέβω, μακαρισμένοι... Ἐσεῖς θὰ ζήσετε, θὰ γίνετε καὶ σεῖς πρόγονοι μιὰ μέρα, ἂν τὸ θελεῖστε, κι ἂς μὴν κάμετε ὅ,τι θὰ κάμω ἐγώ, ὅ,τι κάνω ἐγώ, ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ ὁ Ρωμιός!... Ἐγὼ εἶμαι φτωχὸς καταδικασμένος τῆς Μοίρας. Ἐγὼ εἶμαι ἀπόγονος!...»

— Ὁ σοφώτατος κ. Πῶπ γράφοντας γιὰ τὴν «Ἰφιγένεια» τοῦ Γκαῖτε, τὴν μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν ποιητὴ Κ. Χατζόπουλο, εἶπε πὼς ἡ γλῶσσα της εἶναι «γλῶσσα τῆς Ταβέρνας».

— Νὰ μᾶς συμπαθάει ὁ σοφώτατος, μὰ λόγου μας ἴσα μὲ τώρα μονάχα κριτικὴ τῆς Ταβέρνας γνωρίσαμε, καὶ τέτια εἶναι πάντα ἡ κριτικὴ τῶν «Ἀθηνῶν». Καὶ ξυνισμένο βιδάνιο Ταβέρνας, μάλιστα.

— Δυὸ ἐθνικὲς ἐκδόσεις ἔχουμε τώρα τώρα στὴ σειρά. Ἡ Βιβλιοθήκη Μπρασλῆ τύπωσε τὰ ποιήματα τοῦ κ. Πανᾶ. Καὶ ἡ «Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρία» τὴν Πινδαρικὴ μετάφραση τοῦ κ. Βάλβη. Γιὰ νὰ γίνουν τρεῖς, πρέπει σύντομα κι ὁ «Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ἀνωφελῶν βιβλίων» νὰ βγάλει κανένα τόμο τοῦ κ. Μελαχρινοῦ.

— Μιὰ κυρία μᾶς γράφει: «...Ὅσο γιὰ τὶς Παριζιάνικες ἀνταποκρισοῦλες τῆς κ. Ξένου, τί νὰ σᾶς πῶ; Ἔτσι καθὼς εἶναι σύντομες, καλογραμμένες, γεμάτες ὀρεξιὰ καὶ ζωή, τὶς σουφῶ. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ξέρω κι ὁλογράω καὶ τὴ γράφτρα μου, γιατὶ ἐκείνη βλέπει ὅσα ζωγραφίζουν τὰ στὶς ἐφημερίδες τοῦ συρμοῦ, ἐνῶ ἡ κ. Ξένου μᾶς λέει ὅσα φορεμοῦν τὰ στὸ Παρίσι».

— Ὅσες διαβάσουν τὴ σημερινὴ ἀνταποκρισούλα τῆς κ. Ξένου θὰ δοῦνε πὼς οἱ ἔπαινοι τῆς φιλενάδας μας εἶναι δικαιότατοι.

— Στὸν ἐφετεινὸ προϋπολογισμὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, λέει, γίνουνται οἰκονομίαι 15 χιλ. δραχμῶν ἀπὸ χαρτί.

— Ὥστε τὸ Χαρτοβασίλειο, ποὺ τόσο ζωντανὰ τὸ ζουγράφισε ὁ κ. Ν. Πορφύρης στὴν «Οἰκονομικὴ Ἑλλάδα» ἀρχίνησε νὰ ξεπέφτει λίγο

— Ξιππαστήκανε μερικοὶ γιατὶ ἡ Κυβέρνηση ἄρησε τὸν θίασο Πολὲν νὰ παραστήσει μερικὰ ἀδιάντροπα πράματα στὸ Δημοτ. Θέατρο

— Οἱ ἀφελέστατοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, βλέπετε, φαντάζουνται πὼς ἡ Κυβέρνησή μας ἄλλη δουλιὰ δὲν ἔχει παρὰ νὰ φροντίζει γιὰ τὴν ἠθική μας! Μὴ χειρότερα!

— Μᾶς φεύγει σήμερα ὁ κ. Ζὰν Μωρεας καὶ γλυτώνει ἔτσι ἀπὸ τοὺς λογίους μας ποὺ ἀπεμωρεανθήκαν οἱ ταλαίπωροι ὅσο ἔμενε ὁ ποιητὴς σιμά μας.

— Ποὺ θὰ βρεθεῖ ὁ Ἀριστοφάνης γιὰ νὰ περιγράψει τὴ ζωηρότατη γιορτὴ ποὺκαναν τὰ «Πανεθνέναια» τὸν κ. Μωρεάς «τιμῆς ἕνεκεν»!

— Τόσο, λένε, ἐνθουσιάστηκε ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ ἤτανε σκορπισμένη στὴ σάλα τοῦ πνευματικοῦ γεροκομειοῦ ὥστε κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἔλεγε στοὺς φίλους του: «Ἀέρα! Ἀέρα! Λίγο ἀέρα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, θὰ πνιγῶ!»

— Στὴ γιορτὴ αὐτὴ δυὸ πράματα θαυμαστήκανε: Ἡ δροσιὰ τοῦ λόγου τοῦ κ. Μουχλίδη — ποὺ κεῖνη τὴ βραδιὰ διάφευσε τὸνομά του — καὶ ἡ συντομία τοῦ λόγου τοῦ κ. Μάτεση ποὺ βάστηξε δυὸ ὧρες μονάχα!

— Ὁ «Νεοπολαϊκὸς» τοῦ Πέτρου Ἀβράμη ποὺ δημοσιεύουμε στὴν ἀοχὴ ἀρχὴ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, ἀναφέρνεται μὲν σὲ λίγο παλιὰ ὑπόθεση, ἀφοῦ μιλάει γιὰ πράματα περασμένα ποὺ τὰ εἶπε ὁ κ. Μωρεὰς μόλις πάτησε τὸ χῶμα τῆς Ἀθήνας, ἀλλὰ τὸ ἄρθρο εἶναι καὶ θὰ μένει νέο πάντοτε ἀφοῦ τοῦ τόχει ἐμπνεύσει ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀλήθεια.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ,ΝΟΥΜΑ'

Καὶ στὸ κιόσκι τῆς Ὁμονοίας

Η ΙΛΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

Ἔκδοση καινούρια (Α—Ω) τοῦ 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στὸ Παρίσι (τυπογραφεῖο Chapouet) σ' ἐκλεκτὸ χαρτί.

Ἡ τιμή της :	**Γιὰ τὴν Ἀθήνα**	**Δρ.**	3.—
	Γιὰ τὶς ἐπαρχίες	»	3,50
	Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ	**φρ.χρ.**	3.—

Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται συστημένη δίχως παραπανιστὸ ἔξοδο.

Η ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

(Πολλαχοῦ)

Ἦταν ἕνα ἀρφανὸ κορίτσι καὶ εἶχε κακὴ μητριά. Μιὰ φορὰ ποὺ ἐζύμωσαν τὴν ἔστειλε νὰ πάῃ τὸ ψωμὶ στὸ φοῦρνο. Ἦταν δεκοχτὼ καρβέλια. Ὅταν ἐψήθηκαν καὶ τά φερε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ φοῦρνο, ἡ μητρυιά της τὴν ἀδικόβαλε πὼς ἔφαγε ἕνα καρβέλι, γιατὶ ἦταν δεκαννιὰ καὶ ἔφερε δεκοχτώ. Τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι ἔλεγε πὼς δεκοχτὼ ἦταν τὰ ψωμιά, ἐκείνη ἡ σκύλα τίποτε, καὶ τῆς ἔκανε χίλια δυὸ μαρτύρια γιὰ τὸ καρβέλι ποὺ ἔχασε τάχατες. Ἀπὸ τὸ μεγάλο της κακὸ παρακαλέστηκε τὸ κορίτσι στὸ θεὸ νὰ τὴν γλυτώσῃ. καὶ ὁ θεὸς τὴν ἔκαμε δεκοχτοῦρα. Γιαυτὸ κράζει πάντα δεκοχτώ, τάχα πὼς τὰ ψωμιὰ ἦταν δεκοχτὼ κι ὄχι δεκαννιά.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. **Παραξενίδη.** Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση δὲν εἶτανε καμιὰ ἀνάγκη νὰ δικαιολογήσετε τὸ ψευτόνομά σας. Ὁ «Νουμᾶς» ἔγραψε τὴ γνώμη του γιὰ τὸν κ. Μωρεᾶς. Ὁ κ. Ζητουνιάτης ἔγραψε τὴ δική του γνώμη, καθὼς τὴ δική του γνώμη γράφει σήμερα κι ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας κ. Πέτρος Ἀβράμης. Ποὺ τὰ βλέπετε λόγου σας τὰ παράξενα; Ὁ καθένας τὸν ἔκρινε κι ἀπὸ ἄλλη, ξεχωριστὴ ὄψη. Κ' ἔπειτα, κύριέ μου, πρέπει νὰ τὸ μάθετε μιὰ γιὰ πάντα πὼς ὁ καθένας μπορεῖ νὰ πεῖ στὸ «Νουμᾶ» τὴ γνώμη του γιὰ κάθε τι. ἀρκεῖ μονάχα νὰ παίρνει μὲ τὴν ὑπογραφή του ἀπάνου του τὴν εὐθύνη γιὰ ὅσα γράφει. — κ. Ν. Ἀνθ. Δὲ μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιέψουμε γιατ' εἶναι πολὺ μεγάλο. Τώρα ποὺ οἱ ἐφημερίδες μας ἀρχινήσανε νὰ βγαίνουνε μ' ἕξη καὶ μ' ὀχτὼ μεγάλες σελίδες, στεῖλτε το σὲ καμιὰ ἀπ' αὐτὲς καὶ θὰ σᾶς τὸ χρωστάει γιὰ χάρη. — κ. Ξ. Γρ. Τὴ γνώμη σας γιὰ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Βαρβάκη θὰ τῆνε χρησιμοποιήσουμε, ἂν δὲν μᾶς σταλθεῖ καμιὰ μετάφρασή του ἐπιτυχημένη. — κ. Σ. Πρὶν .. Βεβαιότατα! Ἂν θελήσει ὁ κ. Σκιᾶς νὰ ἀπαντήσει στὸν κ. Σπ. Ἀναστασιάδη, οἱ στῆλες τοῦ «Νουμᾶ» εἶναι στὴ διάθεσή του. Καὶ μεῖς συζήτηση θέλουμε.

ΚΡΑΣΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ἀπ' τὰ ἀμπέλια τοῦ κ. Κ. Α. Σταθινόπουλου.

Φυσικὰ καὶ ἀνόθευτα

Πουλιοῦνται ὁδὸς Ζήνωνος 4 Β.

Μαῦρο τοῦ τραπεζιοῦ	τοῦ	1903	ἡ ὀκᾶ λεπ.	60
Κόκκινο	»	»	» » »	60
Ἄσπρο	»	»	» » »	70
»	»	» 1898	» » »	1,20
Μοσκᾶτο γλυκὸ	»	1903	» » »	80

Πουλεῖ καὶ παλιότερα κρασιὰ σὲ μποτίλιες.

Στέλνονται στὸ ἐξωτερικὸ σὲ βαρελάκια 25, 50 καὶ 100 ὀκαδῶνε σ' ὁποιον προκαταβάλει τὴν ἀξία τοῦ κρασιοῦ Τὰ ναῦλα καὶ τὰ βαρελάκια εἶναι σὲ βάρος τοῦ ἀγοραστή.

Στὸ ἐξωτερικὸ μπορεῖ νὰ στείλῃ καὶ ρετσινᾶτο τῆς Ἀττικῆς μὲ 60 λεπτὰ τὴν ὀκᾶ.

Ἰδιαίτερο συστατικό. Ὁ κ. Κ. Σταθινόπουλος δίνει δέκα χρόνια τὸ κρασὶ ποὺ χρειάζεται ὁ **Εὐαγγελισμὸς**, τὸ μεγαλύτερο καὶ καλύτερο νοσοκομεῖο τῆς Ἀνατολῆς.

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ

(Ἀττική)

Κάτω ἀπὸ τὴ βορεινὴ κορυφὴ τοῦ Ὑμηττοῦ, στὴν ἀνατολικὴ ράχη, εἶναι μιὰ σπηλιά. ποὺ λέγεται σπηλιὰ τοῦ λεονταριοῦ. Γιατὶ σ' αὐτὴ κατοικοῦσε τὸν παλαιὸν καιρὸ ἕνα φοβερὸ λεοντάρι, ποὺ ἔφερνε μεγάλη καταστροφὴ γύρω. Ἀπὸ αὐτὸ ἐμποδίζονταν οἱ χριστιανοὶ νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία τοῦ ἅγιου Νικολάου, ποὺ εἶν' ἐκεῖ κοντά, δυτικὰ ἀπὸ τὴν Κάντζα. Καὶ ἡ ἐκκλησία ἔμενε ἔρημη καὶ ἀλειτούργητη πολλὰ χρόνια.

Ὅταν μιὰ φορὰ, τὴν παραμονὴ τοῦ ἅγιου Νικολάου, ἐφάνη ὁ ἅγιος σὲ πολλοὺς χωριάταις στὸν ὕπνο τους καὶ τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε τὸ πρωὶ ἄφοβα στὴν ἐκκλησία. Καὶ πραγματικῶς ἐπῆγαν. Τὸ λεοντάρι, ὅταν μαζεύτηκαν στὴν ἐκκλησία, ὥρμησε κατάπανω τους νὰ τοὺς φάγῃ. Ἀλλὰ μόλις ἔφτασε μπροστὰ στὴν ἐκκλησία, βγῆκε ἀπὸ μέσα ὁ ἅγιος καὶ τὸ χτύπησε δυνατά, καὶ τὸ μαρμάρωσε. Καὶ ἔτσι μαρμαρωμένο εἶναι ἐκεῖ ὡς τὰ τώρα.